

Energikrisen trenger et nytt perspektiv

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> 20.03.2026.

Den vestlige energidebatten handler mest om hvordan vi best kan dekke veksten i energiforbruket, altså om hvilke kilder til elektrisk kraft som vi må utnytte og få til å vokse – olje, gass, vannkraft, vind og sol, atomkraft eller biodiesel? For uansett kilde, er det først og fremst «fullelektrifisering» som gjelder: Man ser for seg at det er i mer elektrisk energi løsningen ligger.

Debatten fører oss inn i en farlig blindgate som truer med å ødelegge forutsetningene for livet på kloden, hva enten den stadig økende mengden elektriske energi sendes ut trådløst som radiobølger, eller i ledninger, mener tyskeren Michael Beerstecher. Og i det synet er han på linje med en rekke fysikere, biologer og andre som har satt seg inn i temaet.

De kommende dagene får du mer om dette her på bloggen. I dag får du litt bakgrunnsstoff.

Michael Beerstecher og jeg ble kjent for noen år siden da vi sammen satte oss inn i den tyske forskningen i etterkrigstida om værpulser – elektriske utladninger i værfronter – og hvordan økninger i slike utladninger fra værfronter slår ut som værpsyke (særlig hos reumatikere), hos epileptikere og mer generelt i statistikken over sykehusinnleggelseser. Slikt ble det forsket på fram til rundt 1985. En av forskerne fra

den gang, den medisinske meteorologen Walter Sønning, begynte alt rundt tusenårsskiftet å advare om hvordan pulsene fra mobilstråling – og for så vidt alt digitalt utstyr som lager hyppige pulser – likner stadig mer på akkurat disse værpulsene (såkalte «*Spherics a. B.*», fordi de er oppkalt etter oppdageren, forskeren Bäumer), og dermed forurensrer våre omgivelser med signaler vi ikke skal ha i større doser enn dem naturen sørger for. (Blant annet påvirker de stoffskiftet gjennom å endre kollagen-molekylers tetthet. Mer om dette finner du i boka Advokatfirmaet Erling Grimstad AS og Einar Flydal: *Smartmålerne, jussen og helsa*, Z-forlag, 2018, (Del 2, side 102-111, lastes ned fra einarflydal.com)

Michael Beerstecher summerer det han har funnet i et par bloggposter som jeg nå om dagen oversetter fra tysk til norsk. Jeg re-publisere dem her de nærmeste dagene. Så følg med, og skriv deg gjerne på som mottaker av epost om mine bloggposter. Det koster ingenting, er reklamefritt, og gir deg bare én ny melding ved hver ny bloggpost jeg legger ut.

:

Hvilken betydning bør kunnskapen som Walter Sønning, Michael Beerstecher, og en rekke andre med dyp innsikt i elektriske felts påvirkning av biosystemer ha for energidebatten?

Energidebatten tar ganske enkelt ikke inn over seg det kunnskapsbildet som vi nå har av hvordan biologien i alt liv forstyrres av vår produksjon av «kunstige» elektriske felt: Alt levende og alle kjemiske prosesser i livet består av små og store elektriske felt, helt fra de minste partiklene og prosessene i en celle og opp til hele skapninger. Våre naturlige omgivelser har elektriske felt – både på bakken, i lufta og rundt kloden – som drivkraft og som beskyttelse. Alle feltene påvirker hverandre på måter som vi bare forstår småbiter av, vi forstår at de både er kaotiske og i stor grad følger faste mønstre, og vi forstår nok til at vi ser at selv ørsmå forstyrrelser av naturens elektromagnetiske omgivelser i rette øyeblikk kan være avgjørende, f.eks. for om et protein under bygging inne i en celle folder seg feil vei og får helt andre egenskaper, om migrene utløses, om nattesøvnen blir dårligere, eller om en DNA-skade skulle komme til å utvikle seg til alvorlig lidelse.

Jo mer vi produserer av elektriske felt, jo flere og større er sjansene for at biologien påvirkes – spredt ut over alle tenkelige og utenkelige diagnoser. Selv om biologien har sindige reparasjonsmekanismer, er de begrenset. Kommer de til kort, kan derfor vår kraftig økende bruk av elektrisk kraft påføre oss forstyrrelser av samspillet mellom naturens og biologiens elektriske felt og slå ut i endringer i folkehelsen.

At utbyggingen av kraftlinjer i USA ble fulgt av økning i leukemi langs kraftlinjene er et lærebokseksempel på dette, godt dokumentert av medisineren Samuel Milham. At ALS kan knyttes til eksponering for elektromagnetiske felt er velkjent fra de mange tilfellene blant amerikanske fotballspillere som hadde fått elektroakupunktur. At

epileptiske anfall og værpsyke kan utløses av bestemte elektriske pulser fra værfronter (såkalte «sferics») – lenge før været endrer seg der man er – er også godt dokumentert i en tysk studie av Walter Sönnings kolleger, men ikke særlig kjent. Likeså at det er sammenheng mellom hyppigheter av sykehusinnleggelse og influensaepidemier og solstormer. Deler av mekanismene bak er forstått, men det meste er det ikke.

Slik kan vi fortsette.

Nå om dagen er det vi selv som sørger for å endre det elektriske miljøet. Og vi ser en rask vekst i en rekke vedvarende og reelle kroppslige plager som medisinsk utredning ikke kan knytte til en påvisbar, organisk sykdom, herunder ME/kronisk utmattelse (ME/CFS), Irritabel tarm-syndrom (IBS), og fibromyalgi. I tillegg kommer at ulike miljøfaktorer kan bidra til å forsterke nær sagt en hvilken som helst helseplage og lidelse som medisinfaget alt regner som veletablert og forstått. Siden biologiens prosesser styres ved hjelp av kjemi som igjen er basert på elektriske felt, er det også åpenbart at de kan forstyrres av elektriske felt.

Og selvsagt gjelder dette ikke bare menneskene, men også alle de andre livsformene her på kloden: Massedød blant bier er i en rekke forskningsstudier for lengst knyttet til mobilmaster og mobiltelefoner. At fugleinfluensaen synes å slå ekstra kraftig ut når radarer rustes opp og nye mobilmaster bygges, er det flere som har pekt på. Skadevirkninger på trær er også godt dokumentert. (Og alt ved eksponeringsstyrker langt svakere enn gjeldende grenseverdier.)

Tar vi dette inn over oss, blir diskusjonen om kraftsituasjonen framover ganske annerledes:

Hvor stor vekst i strømforbruket kan vi tillate oss før påvirkningene blir for store for biosystemene? Kan vi i det hele tatt tillate oss videre vekst? Er de stadig økte sykkelighetene som FHI og andre peker på, resultater av den markante økningen av strømforbruk som vi har sett de siste årene? Er kanskje bensin og diesel likevel å foretrekke framfor «fullelektrifisering», hva enten den skal skje med vann-, vind-, sol- eller atomkraft? Er det først og fremst en politikk for stans i energiforbruksveksten som trengs?

--

Mer bakgrunn om alt dette får du altså i bloggposter som kommer de neste dagene.

Einar Flydal, den 20. mars 2026